

ХЕНРИ КАТНЪР А КАК ИНАЧЕ

Превод от английски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

Когато летящата чиния се приземи, Мигел и Фернандес стреляха един в друг през поляната, без много да се целят. Те изстреляха няколко куршума по странния летателен апарат. Пилотът излезе и тръгна по склона към Мигел, който под несигурното прикритие на кактуса проклинаше всичко на света и се мъчеше да зареди пушката си. Не беше добър стрелец и приближаването на непознатия съвсем го обърка. Той не издържа и в последния момент хвърли пушката, грабна мачете и изскочи иззад кактуса.

— Умри! — извика той и замахна. Стоманата блесна в ярките лъчи на мексиканското слънце. Острието отскочи от шията на непознатия и излетя високо във въздуха, ръката на Мигел сякаш я прониза електрически ток. В трепетликата изсвистя куршум, изпратен от другия край на поляната. Мигел падна по очи и се търкули зад големия камък. Тънко пропищя втори куршум и на лявото рамо на непознатия избухна синьо пламъче.

— *Estoy perdido*^[1] — промърмори Мигел. Той вече се смяташе за загинал. Притиснал се с цялото си тяло към земята, вдигна глава и закрещя срещу врага.

Но непознатият не проявяваше никаква враждебност. Нещо повече, дори не бе и въоръжен. Мигел зорко го оглеждаше. Облечен е странно. На главата шапка от блестящи перца. Под нея — лице на аскет, сурово и неумолимо. Слаб и висок около седем фута. Но никакво оръжие не се вижда. Това придаде на Мигел храброст. Интересно, къде ли падна мачете? Впрочем пушката се търкаляше наблизко.

Непознатият се приближи до Мигел.

— Станете! — каза той. — Трябва да поговорим. — Прекрасно говореше испански, само гласът му сякаш звучеше в главата на Мигел.

— Няма да стана — заяви Мигел. — Фернандес ще ме убие. Не го бива за стрелец, но все пак не съм такъв глупак, та да рискувам. И после това е нечестно. Колко ви е платил?

Непознатият го изгледа строго.

— Знаете ли откъде идвам? — попита той.

— Пет пари не давам откъде идвате — промърмори Мигел, като изтриваше потта от челото си. Той хвърли поглед към съседната скала, зад която бе скрит мехът му с вино. — Откъде другаде освен от *Los Estados Unidos*^[2], с разните там ваши летателни машини. Бъдете спокоен, правителството ще ви даде да разберете.

— Нима мексиканското правителство поощрява убийствата?

— Нашият спор никого не засяга. Главното е да се реши кой е стопанин на водата. И затова се налага да се караме. Този sabrón^[3] от другата страна все се мъчи да ме убие. Той и вас е наел за това. Бог ще накаже и двамата ви. — Тогава му хрумна нещо. — А колко ще вземете да убиете Фернандес? — осведоми се той. — Аз мога да дам три песо и козленце.

— Всякакви разпри трябва да бъдат прекратени — каза непознатият. — Ясно ли е?

— Тогава идете и го кажете на Фернандес — каза Мигел. — Втълпете му, че сега правата върху водата са мои. И да се маха поживо-поздраво.

Той се измори да гледа нагоре към високия непознат. Но едва обърна схванатата си шия и в същия момент куршум проряза неподвижния нажежен въздух и звучно шляпна в кактуса. Непознатият приглади перцата на главата си.

— Първо да свърша разговора с вас — каза той. — Слушайте ме внимателно, Мигел.

— Откъде знаете как се казвам? — учуди се Мигел, като се обърна по гръб и за по-сигурно се настани зад камъка. — Значи познах. Фернандес ви е наел, за да ме убие.

— Знам как се казвате, защото мога да чета мислите ви. Макар, че вашите са доста объркани.

— Кучи син! — изруга Мигел.

Ноздрите на чужденеца леко се издуха, но той не обърна внимание на нападката.

— Пристигнах от друг свят — каза той, — казвам се... — На Мигел се стори, че каза нещо като Кетцалкуотъл.

— Кетцалкуотъл? — иронично попита Мигел. — Хайде де! Тогава пък аз се казвам Свети Петър, който държи ключовете от небето.

Тънкото бледо лице на Кетцалкуотъл леко почервеня, но той се съдържа и продължи спокойно:

— Чуйте, Мигел. Погледнете устните ми. Те не се движат. Моите думи звучат в главата ви под действието на телепатията, вие сам ги превеждате на разбираем за вас език. Моето име се оказва твърде

трудно за вас. Вие го преведохте като Кетцалкуотъл, но аз се казвам съвсем иначе.

— De veras?^[4] — каза Мигел. — Това не е вашето име и вие не идвате от оня свят. На porteamericanos^[5] никога не може да им се вярва — кълнете се, в каквито искате светии.

Кетцалкуотъл пак се изчерви.

— Дойдох тук, за да ви заповядам — каза той, — а не да споря с всякакви... Как мислите, Мигел, защо не можахте да ме убиете с вашето мачете? Защо куршумите не ми причиняват вреда?

— А защо летателният ви апарат лети? — хрумна му на Мигел да запита. Той взе кесията и започна да си свива цигара. После погледна иззад камъка. — Фернандес може да се промъкне към мен незабелязано. По-добре да взема пушката.

— Оставете я — каза Кетцалкуотъл. — Фернандес няма да ви закача.

Мигел злобно се разсмя.

— И вие не го закачайте — твърдо добави Кетцалкуотъл.

— Аха, значи да се оставя да ми забие някой куршум в челото. Виж, ако тръгне към мен с вдигнати ръце, ще повярвам, че иска да се помирим. Но и тогава няма да го пусна да се доближи, защото може да крие нож зад гърба си, сеньор Кетцалкуотъл.

Кетцалкуотъл пак оправи перцата си и се намръщи.

— Двамата трябва да прекратите тази разпра — каза той. — Възложено ни е да следим за реда във Вселената и да въдворяваме мир на планетите, които посещаваме.

— Така си и мислех — с удовлетворение произнесе Мигел. — Вие сте от los Estados Unidos. А защо не сте въдворили ред в собствената си страна? Гледах в las películas a los señores^[6] Хъмфри Богарт и Едуард Робинсън. Помислете, в самия Ню Йорк гангстери водят престрелка по небостъргачите. А вие какво гледате? Танцувате през това време с la señora Бети Грейбъл. Знаем ви вас! Първо въдворявате мир, а после заграбвате нашия нефт и скъпоценните метали.

Кетцалкуотъл сърдито подритна едно камъче с блестящия метален нос на обувката си.

— Разберете. — Той погледна незапалената цигара, която стърчеше в устата на Мигел. Изведнъж вдигна ръка — огненият лъч от

пръстена на ръката му запали края на цигарата. Мигел отскочи поразен. После смукна от цигарата и кимна. Огненият лъч изчезна.

— Muchas gracias, señor^[7] — каза Мигел.

Кетцалкуотъл се усмихна с безцветните си устни.

— Мигел — каза той, — как, според вас, може един porteamericano да направи такова нещо?

— Quién sabe!^[8]

— Никой от живеещите на Земята не може да го направи и вие прекрасно знаете това.

Мигел сви рамене.

— Виждате ли онзи кактус? — попита Кетцалкуотъл. — Аз мога да го унищожа за секунда.

— Вярвам ви, сеньор.

— Мога, ако искате да знаете, да унищожа цялата ви планета.

— Е, да, чувал съм за атомната бомба — вежливо отвърна Мигел. — Но тогава защо се безпокоите? Целият спор е за някакъв си нещастен кладенец.

Наблизо пропищя куршум.

Кетцалкуотъл сърдито потърка пръстена си.

— Всяка борба трябва да се прекрати — каза той заплашително. — А ако не се прекрати, ние ще унищожим Земята. Нищо не пречи на хората да живеят в мир и съгласие.

— Има една пречка, señor.

— Каква?

— Фернандес.

— И двамата ще ви унищожа, ако не престанете да враждувате.

— El señor е голям миротворец — почтително забеляза Мигел. — Мен ако питате — съгласен съм, ама как тогава да остана жив?

— Фернандес също ще прекрати борбата.

Мигел свали своето остаряло сомбреро, окачи го на пръчка и внимателно я повдигна над камъка. Раздаде се пукот. Мигел хвана сомбрерото във въздуха.

— Добре — каза той. — Щом като сеньорът настоява, аз няма да стрелям, ама няма да изляза от прикритието си. С радост бих ви послушал, но сам не знаете какво искате от мен. Все едно да ми заповядате да хвъркна във въздуха като вашата машина.

Кетцалкуотъл още повече се намръщи. Най-сетне каза:

— Мигел, разкажете ми как започна враждата ви.

— Фернандес искаше да ме убие и да пороби семейството ми.

— Защо му е било нужно?

— Защото е зъл — каза Мигел.

— Откъде знаете, че е зъл?

— Защото — логично забеляза Мигел — искаше да ме убие и да пороби семейството ми.

Настъпи мълчание. Подскочи сврачка и клъвна блестящото дуло на пушката на Мигел. Мигел въздъхна.

— Тук наблизо е скрит мехът ми с вино... — започна той, но Кетцалкуотъл го прекъсна:

— Споменахте нещо за правото за ползуване на водата.

— Ами да — каза Мигел. — Страната ни е бедна, *sepoq*. Водата тук е като злато. Имаше суша, за две семейства водата не стига. Кладенецът е мой. Фернандес иска да ме убие и да пороби семейството ми.

— Нима в тази страна няма съдилища?

— За нашего брата? — Мигел любезно се усмихна.

— А Фернандес има ли семейство? — попита Кетцалкуотъл.

— Да, нещастните — каза Мигел. — Когато работят лошо, той ги пребива до смърт.

— А вие биете ли своите?

— Само когато са го заслужили — Мигел беше леко объркан. — Жена ми е много дебела и ленива. А големият син Чико обича да нагрубява... Мой дълг е да ги бия за тяхно добро. И мой дълг е да защитавам нашите права върху водата, щом злодеят Фернандес е решил да ме убие и...

— Само напразно си губим времето — нетърпеливо го прекъсна Кетцалкуотъл. — Оставете ме да помисля.

Той отново потърка пръстена си и се огледа. Сврачката беше намерила плячка, по-вкусна от дулото на пушката. Отдалечаваше се с гущерче в човката си.

Слънцето светеше ярко в безоблачното небе. Във въздуха се носеше сух мирис на мескит. Безупречната форма и ослепителният блясък на летящата чиния изглеждаха безсмислени в зелената долина.

— Почакайте тук — каза най-сетне Кетцалкуотъл. — Аз ще отида да поговоря с Фернандес. Когато ви повикам, елате при моя

летателен апарат. Ще ви чакаме там с Фернандес.

— Както кажете, *senor* — съгласи се Мигел, като гледаше встрани.

— И не пипайте пушката — добави строго Кетцалкуотъл.

— Разбира се, няма, *senor* — каза Мигел. Той почака, докато високият непознат се отдалечи. Тогава предпазливо допълзя по изсушената земя до пушката си. Намери и мачете. Едва след това Мигел се наведе към меха — много му се пиеше, но иначе не беше пияница; зареди пушката си, облегна се на скалата и докато чакаше, от време на време си пийваше от меха.

През това време непознатият, без да обръща внимание на куршумите, които с припламвания отскачаха от металната му ризница, се приближаваше към прикритието на Фернандес. Изстрелите се прекратиха. Мина доста време, но ето високата фигура пак се появи и повика Мигел.

— *¡a voy, senor!*^[9] — отговори Мигел. Той остави пушката на скалата и предпазливо надзърна, готов веднага да се скрие при най-малката опасност. Но всичко беше спокойно.

До непознатия застана Фернандес. Мигел мълниеносно се наведе и грабна пушката, за да стреля.

Във въздуха нещо изсъска. Пушката опари ръката на Мигел. Той извика, изпусна я и в същия миг мозъкът му се замъгли.

„Умирам с чест“ — помисли той и изгуби съзнание.

Когато дойде на себе си, стоеше в сянката на голямата летяща чиния. Кетцалкуотъл махна ръката си от неподвижното лице на Мигел. Слънцето светкаше в пръстена му. Мигел изумено поклати глава.

— Жив ли съм? — попита той.

Но Кетцалкуотъл не отговори. Обърна се към Фернандес, който стоеше зад него и прекара ръка пред застиналото му лице. Светлината от пръстена на Кетцалкуотъл блесна в неподвижните очи на Фернандес. Фернандес поклати глава и нещо промърмори. Мигел потърси с очи пушката и мачете, но те бяха изчезнали. Пъхна ръка под ризата си: любимият нож също не беше там.

Той срещна погледа на Фернандес.

— Загинахме, дон Фернандес — каза той, — този *senor* Кетцалкуотъл ще ни убие и двамата. На мен, впрочем, ми е жал, че вече няма да се видим — нали ти ще попаднеш в ада, а аз — в рая.

— Грещиш — отвърна Фернандес, като напразно се мъчеше да намери ножа си. — Ти няма да видиш небето. А този Norteamericano все пак не се казва Кетцалкуотъл, за своите нечестиви цели се нарече Кортес.

— Ама и ти си един, и дявола можеш да преметнеш — язвително отвърна Мигел.

— Престанете и двамата — рязко каза Кетцалкуотъл–Кортес. — Нали видяхте какво мога да правя. А сега чуйте. Нагърбили сме се със задачата да въдворим мир в цялата Слънчева система. Ние сме високоразвита планета. Постигнали сме такива неща, каквито не сте и сънували. Разрешили сме проблемите, на които вие не намирате отговор, и сега наш дълг е да се грижим за всеобщото благополучие. Ако искате да останете живи, трябва незабавно и завинаги да прекратите всякакви разпри и да живеете в мир като братя. Разбрахте ли?

— Аз винаги съм го искал — възмутено отговори Фернандес, — но този мерзавец се канеше да ме убие.

— Вече никой никого няма да убива — каза Кетцалкуотъл. — Ще живеете като братя или ще умрете.

Мигел и Фернандес се спогледаха, после погледнаха Кетцалкуотъл.

— El senor е велик миротворец — промърмори Мигел. — Аз вече го казах. Ясно, няма нищо по-хубаво от това да живеем в мир. Но за нас, senor, това не е така просто. Да живеем в мир — чудесно! Само че научете ни как.

— Просто престанете да се карате — нетърпеливо каза Кетцалкуотъл.

— Лесно е да се каже — забеляза Фернандес. — Но животът в Сонор съвсем не е лесна работа. Сигурно там, откъдето идвате...

— Ясно — намеси се Мигел, — в los Estados Unidos всички са богати.

— ... а при нас е по-сложно. Може би във вашата страна, senor, змиите не ядат мишки, а птиците — змии. При вас навярно има храна и вода за всички и човек не е длъжен да се бори, за да преживее семейството му. При нас не е така просто.

Мигел кимна.

— И ние някога ще станем братя. Стараем се да живеем по Божиите заповеди, макар и да не е лесно, и също искаме да бъдем добри. Само че...

— Жизнените въпроси не трябва да се решават със сила — заяви с недопускащ възражения тон Кетцалкуотъл. — Насилието е зло. Помирете се незабавно.

— Иначе вие ще ни унищожите — каза Мигел. Той сви рамене и погледна към Фернандес. — Добре, *senor*. Аргументите ви са солидни, срещу тях не можем да спорим. *Al fin*^[10], аз съм съгласен. Какво трябва да правим?

Кетцалкуотъл се обърна към Фернандес.

— Аз също, сеньор — с въздишка каза той. — Вие, разбира се сте прав. Нека бъде мир.

— Стиснете си ръцете — Кетцалкуотъл просия. — Закълнете се във вечна дружба.

Мигел протегна ръка, Фернандес силно я стисна. Спогледаха се с усмивка.

— Виждате ли — каза Кетцалкуотъл одобрително. — Това никак не е трудно. Сега вие сте приятели. Останете завинаги приятели.

Той се обърна и тръгна към летящата чиния. В гладкия корпус плавно се отвори врата. Кетцалкуотъл се обърна.

— Помнете, аз ще ви наблюдавам!

— Не се и съмняваме — отвърна Фернандес. — *Adiós, senor*^[11].

— *Vaya con Dios*.^[12] — добави Мигел.

Вратата се затвори след Кетцалкуотъл, като че ли въобще не я е имало, летящата чиния плавно се издигна във въздуха, блесна като мълния и след миг изчезна.

— Така си и мислех — каза Мигел, — полетя към *los Estados Unidos*.

Фернандес сви рамене.

— Имаше моменти, когато мислех, че ще каже нещо по-смислено. Просто е натъпкан с всякакви мъдрости — това е вярно. Да, трудно нещо е животът.

— О, на него му е лесно — каза Мигел. — Той не живее в Сонор. А ние живеем. На моето семейство все пак провървя, имаме кладенец. А за тези, които нямат, е тежко.

— Жалък кладенец — каза Фернандес. — Но макар и жалък, той е мой.

Докато разговаряше, той сви цигари. Едната даде на Мигел, а другата запуши сам. Мълчаливо попушиха и мълчаливо си тръгнаха.

Мигел се върна на хълма при меха си с вино. Отпи голяма глътка, млясна от удоволствие и се огледа. Ножът, мачете и пушката му бяха разхвърляни по земята наблизко. Прибра ги и провери заредена ли е пушката.

После предпазливо погледна от прикритието си. Куршум се вряза в камъка почти до лицето му. Той също стреля.

След това настъпи тишина. Мигел отпи още една глътка вино. Погледът му падна на сврачката, от клюна на птицата стърчеше опашка на гущерче. Може би същата оная сврачка дояждаше същото гущерче.

Мигел тихо й подвикна.

— Señor, Птица! Не е хубаво да се унищожават гущери. Никак не е хубаво.

Свраката го погледна с бисерното си око и заподскача нататък. Мигел вдигна пушката.

— Престанете да ядете гущери, señor Птица, или ще ви убия.

Сврачката тичаше по линията на прицела.

— Нима не разбирате? — ласкаво попита Мигел. — Та това е толкова просто.

Сврачката спря, опашката на гущерчето окончателно се скри в клюна й.

— Ама че работа — каза Мигел. — Как да разбере може ли сврачката да не яде гущери и пак да остане жива? Ако узная, ще ви съобщя, amigo^[13]. А засега вървете си с мир.

Той се обърна и отново насочи пушката към другата страна на поляната.

[1] Загубен съм. ↑

[2] Съединените щати. ↑

[3] грубо ругателство. ↑

[4] Нима? ↑

[5] Североамериканците ↑

[6] киното сеньорите ↑

- [7] Много благодаря, сеньор. ↑
- [8] Отде да знам? ↑
- [9] Идвам, сеньор. ↑
- [10] В случая — да свършим. ↑
- [11] Довиждане, сеньор. ↑
- [12] Сбогом. ↑
- [13] Приятелю. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 19, 20/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.